

til, hvad der ikke hidtil er sket. Det synes os at være paa høje Tid at man her lader sig belære af Exemplet fra Mariagerfjord, Forhandl. Prot. Bilag IV. S. 16, hvor Nalevaaddene fik Indgang ved Limfjordfiskere for ca. 16 Aar siden, og Fiskeriet nu beherskes af over 20, stadig mere masteindsnævrede Baad, der ere i de Omboendes Eje, saa at man maa have været paa Stedet for ret at kunne danne sig en Forestilling om, hvorledes Tilstanden er og har været i de sidste, mere end 10 Aar. Det vilde være beklageligt, om Fjessjorden i Løbet af nogle Aar skulde gaa samme Skjæbne imøde, og det forekommer os derfor, at der er al Anledning til at efterkomme et saa almindeligt Ønske, som der af Fjordens Omboende, baade Interesserede og Uinteresserede, udtales om et ubetinget Forbud mod Nalevaadsbruget; Willumsen beretter, at han paa sin sidste Reise til Fjorden kun traf 3 Benner af det. At Sagen her angaar en talrig Mængde, kan sluttes deraf, at ene Sønderby har 60 til 70 Huse, dels jordløse, dels med et lidet Jordtilliggende, hvis Beboere have haft udelukkende eller væsentlig deres Næring ved Fiskeriet. Deres Tal, som Forbudet gaar imod, er forsvindende overfor deres, der søge Opvejsning derved, og det indses ikke, hvorfor der skal gjøres saameget for hine saa, blot for at tilfredsstille en her misforstaaet Friheds Fordringer. Dersom endda de, der skulle bortvises fra Smaaavandene, virkelig derved bleve udelukkede fra Anvendelsen af deres Fiskemaade, skulde vi gjerne have taget under Overvejelse, om det ikke var tænkeligt paa nogen Maade at komme dem imøde; men da Havet uden for det danske Østerritorium jo staar aabent for Drivevaaddene, og overalt udenfor 300 Favne fra de aadne Ryster for de paa Limfjorden tilladte Nalevaad, saa er der sandelig Virkeplads nok, og der sker dem ingen Uret.

Men er det gaaet tilbage med Fjessjorden og er et ubetinget Forbud her tilraadeligt, saa have vi med det samme talt Sagen for alle de øvrige mindre Fjorde, hvor der hører saameget mindre til at seje ud; af Exempler herpaa er der ingen Mangel. Misforståelsen, der saa afgjort og overvejende udtaler sig fra alle Sider af Landet over Nalevaaddene, viser sig nu saa vedholdende, at den ikke kan tillægges Karakteren af en øjeblikkelig Stemning; Alt tyder hen paa, at Rejsningen imod dem er besjætt; at Bepøringerne kunne indeholde stundom overdrevene og urimelige Ting, skal Sagen af os nægte, men der bliver Nok tilbage, som gjør det umuligt at frastjende dem deres fulde Betydning. Forholdene stille sig saaledes, at Staten bør komme til Hjælp, førend det er for sild, og det kan kun ske ved et Forbud som det foreslaaede. Heri samstemme Udvalgets Medlemmer fuldstændig; det er kun angaaende det Spørgsmaal, om der gennem visse Eventualiteter burde holdes en Udvej aaben for Indrømmelsen af en kortvarigere Brug, at en saagodtsom intetbetydende Meningsulighed har vist sig.

Regjeringen har vist sig redebon til at afhjælpe den altfor længe bestaaende Bevægelse, og naar den ikke holdt fast ved det paaførmelsesværdige Forslag, som gik forud for Loven af 9de Marts 1872, saa kan det ikke være Udvalgets Opgave at opholde sig ved Anledningen hertil; men idet den daværende Minister i 1872 beærede det nærværende Udvalg med den Opgave, det nu staar i Begreb med at bringe til Ende, tør det vel antages, at den vedvarende Ophidselse har været en Bevæggrund dertil. Holbæk Amtmandskab har under 7de Maj 1872 givet et Andragende fra Fisser B. Haagen sen paa en Mængde Standsfellers Begne en Paaskrift, som næst at udtale, at der efter Lov 9. Marts 1872 ikke kan gjøres Noget for de klagende Fiskere, sluttes med den Ytring: „Om nye Lovbestemmelser kan der, da Sagen for saa kort siden har været i Rigsdagen, ikke være Tale“. Denne Erklæring foranlediger Udvalget til at bemærke, at det langtfra vil frastjende en saadan Omstændighed Betydning, naar der er Spørgsmaal om at hæve en nys givne Lov; men medens denne Grund efter sin Bestaaenhed ialfsald er rent formel, saa antage vi, at der med de siden forløbne Aar er gaaet saa lang Tid, at Lovgivningsmagten nu, allerhelst naar der bliver Tale om en almindelig Fiskerilov for hele Landet, ikke vil tage i Betænkning at foretage de til Oprettelsen af en varigere sund Retsstilstand fornødne Forandringer; — forudsat selvfølgelig, at det maatte lykkes os at overbevise om vore Anstuelers Rigtighed. Det er efter en omhyggelig samvittighedsfuld Drøftelse vor faste Overbevisning, at ingen Vej bedre end den foreslaaede vil bringe Fred tilbage, Fasthed i Forholdene og føre til det forfaldne, vigtige Fjordfiskeris Opvejsning og Bevaring.

Det har været os en Tilfredsstillelse, at Indenrigsministeren i Bemærkningerne til Forslaget, der efterfulgtes af Lov 9de Marts 1872, allerede dengang har udtalt, at Sagen, angaaende Forholdsregler i det her omhandlede Anliggende „ikke taaler nogen Opsættelse, naar ikke Fiskeriet i de mindre Bunde skal udsættes for Ødelæggelse“. I Forbindelse hermed tager Udvalgets Formand Anledning til for sit personlige Vedkommende at henlede Ministeriets Opmærksomhed paa, at han i Mødet d. 8de August 1873, Forhdl. Prot. S. 5, 2den Sp. og 6 1ste Sp., begrundede en Hensigt til sine Medkommisærere om strax at indgaa til Ministeriet med Indstilling om at forelægge den først sammentrædende Rigsdag Forslag til et saadant Tillæg til Lov 9de Marts 1872, at den vilde kunne afværge de Ulykker, der kunde befrægtes at ville indtræde, førend en endelig almindelig Lov udkom. Da der næredes Betænkning ved at fremdrage et saadant enkelt